

Turczai István
(1957, Tata) költő, író, mű-
fordító, a Parnasszus fő-
szerkesztője, Budapesten él,
Babérkoszorú-díjas

Turczai István

Promenád

*Szűrt reál, Czigány György néhány szavával,
Muszorgszkij zenéjére*

Lassan húsz éve nem hagy nyugodni
egy kérdés, amit te tettél fel:

*Mindegy neked, hogy koporsóban
heverészünk-e, vagy napozóágyon?*

A jó kérdések mindig banálisak.

Kint hétágra süt a nap, *mézet ont*
az ég, s a szemközti házból egy ideje
áthallatszik A kiállítás képei.

Keith Emerson átirata, démoni.

Úrrá lesz rajtam a zene súlytalansága.

De honnan jön válasz, ha kérdés sincs,
csak én képzelem a forró délutánban
a káprázat szikrázó boltívei alatt?

Verítékezem. Most egy promenádon sétálok,
lopva figyelem az embereket, akik mind
más szavakban hisznek, és valamit nagyon
keresnek. És ha keresik, mondom magamnak,
már meg is találták. Majd néhány hang,
ami gyorsítja a légmozgást, gyomorszájamig ér.
Baba Jaga szól hozzám: *Halálból vagyunk.*

Az ő kunyhójában gubbasztok felhúzott
térddelel *ebben az összezavart fényességben.*
Halálból vagyunk, ez némiképp megnyugtató.
Révült mosollyal kísérlem meg az átkelést.
Távoli lények közelednek, sokan állunk
a kijevei nagykapu előtt. Még egy utolsó
promenád, amin át régi szavaink, akár a
lábnyomok, elvezetnek mostani magunkhoz.
Azután csend. Lassú sodrásban minden
folytatódik – *velünk és nélkülünk.*